

Олександра Кужель вважає, що недобудоване приміщення обласної бібліотеки треба продати на аукціоні...

Що знають тернопільці про обсяги державного фінансування будівельних об'єктів в області? Відомостей про це – мало, але панус загальна думка – грошей бракує. Воно і справді так. Однак із столиці кошти на будівельні потреби – надходять. Й інформація про фінанси, яку почули журналісти на прес-конференції із заступником міністра регіонального розвитку та будівництва України Олександром Кужель, приємно здивувала. Скажімо, нинішнього року на шкільне будівництво виділено 12 мільйонів гривень, на кредитування житла – 6, на реставраційні роботи – 4, на збереження архітектурної спадщини – понад 33 мільйони гривень.

Із останньої цифри для потреб обласного центру планується використати майже всі гроші. Це, так би мовити, гаряча новина... Повідомлення про значну суму для Тернополя, можливо, згодом буде уточнене, однак уже тепер зрозуміло – до архітектурної спадщини привертну уваги значно більше, ніж до діючого будівництва, і зокрема до того, в якому стані нині перебувають довгобуду...

Наприклад, область має унікальний довгобуд – бібліотечний, якому більше двадцяти років, про який також згадала Олександра Володимирівна і дуже зачепила своїм баченням перспектив завершення Тернопільської бібліотечної епопеї. Про це я поділюся думками далі, а поки що – про шкільні довгобуду, яких в області – не одиниці, і кожен із яких також по-своєму унікальний.

Мабуть, багато людей погодяться із тим, що в окремих випадках добудувати школи, які не були введені в дію, своєчасно, є

як це було запроектовано раніше. Та добудувати школи як готові приміщення все-таки треба, але, можливо, при цьому варто робити так, як у Старій Ягільниці на Чортківщині, де планують ввести у дію тільки половину площ місцевого шкільного довгобуду, а решту добудувати згодом і перевести туди сільські установи.

За шкільне будівництво висловилися, звичайно, і Олександра Кужель. Але несподівано пов'язала це із спорудженням церков в області. Олександра Кужель не протиставила одне будівництво іншому, однак сказала приблизно так: якщо нині в області будують понад шістьдесят церков, то чому не знаходять коштів співфінансувати будівництво шкіл?

Якщо відверто, то таке критичне спостереження киянки не є новим. Про те, чому грошей на школу чекають від держави, а церкви споруджують здебільшого благодійно і за кошти громад, доводилося чути і від особливо прагматичних тернопільців, і від багатьох із тих, хто приїжджає до нас, помічає численні позолочені куполи і такі ж численні стіни без вікон і дверей, що вражають своєю пустокою... Та чи буває часто так (і чи взагалі буває?), що в цьому ж населеному пункті, де споруджується церква, на завершення будівництва давно чекає школа? А друге: якщо держава – багато чи мало – виділяє коштів на спорудження державного закладу, то ніколи – ні копійки – на будівництво культурної споруди. Це люди розуміють і дають раду собі самі. І споруджують за власні кошти нові храми, як правило, у випадках, коли розходяться міжконфесійно. До того ж, буває, і храми споруджують більше десяти років...

Однак, мабуть, ще емоційніше висловилися Олександра Кужель щодо завтрашнього дня бібліотечно-го довгобуду в центрі Тернополя. Вона сказала:

– Я вважаю, що це не державний підхід – добудувати бібліотеку. Я буду пропонувати у своєму міністерстві продати на аукціоні недобудоване бібліотечне приміщен-

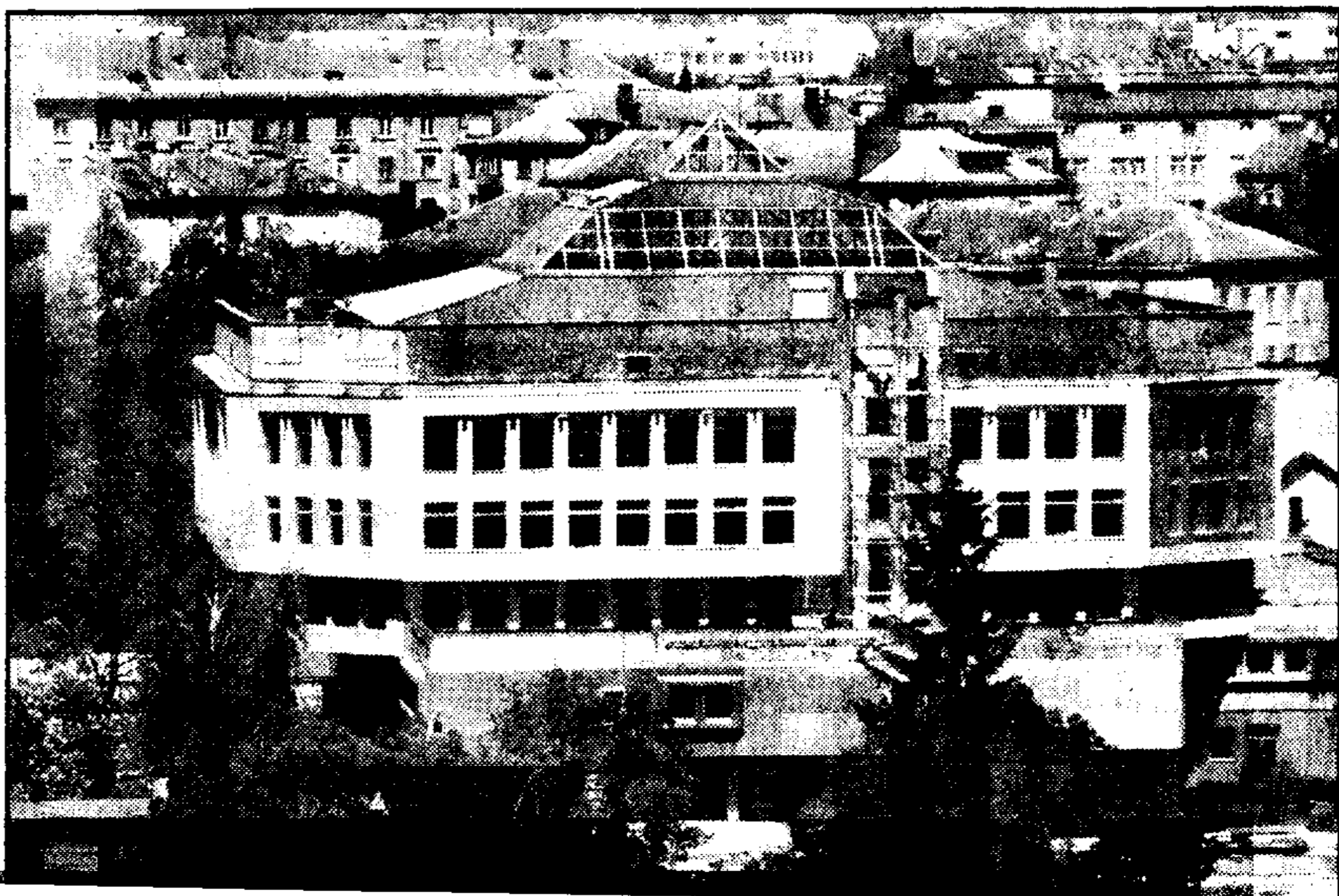
ня тернопільської будівельної та моральної проблеми. Тоді вже справді відпаде потреба «вибивати» у Кабміні необхідні для добудови тринадцять мільйонів гривень. Нічого більшого не вдається зробити і для поліпшення книгозберігання й книгокористування в існуючій бібліотеці на проспекті Шевченка. Але ж об'єкт має більше сімдесяти відсотків будівельної готовності, і новосілля у ньому з нетерпінням чекають бібліотекарі, студенти, науковці, спеціалісти, жителі міста та області.

Категорична пропозиція заступника міністра про аукціон (Олександра Володимирівна підкреслювала: це – її особиста думка), очевидно, таки буде обговорюватися у галузевому міністерстві. Якщо будова і не піде із «молотка», то однак ідея із аукціоном може відбитися на прийнятті подальших рішень щодо фінансування бібліотечно-го довгобуду. Звичайно, у Києві не вирішують долі об'єкта, який є тернопільською власністю, що нею розпоряджається самоврядування. Але із столиці, мабуть, можуть нав'язати якийсь вигідний для себе проект, котрий може стати підтвердженням того, що столичний бізнес почав скуповувати нерухомість

на периферії... Але і в Тернополі дехто з бізнесменів, мабуть, не проти стати власником добротного сучасного приміщення, нині призначеного під книгозбірню, хоча відомий підприємець Ярослав Джоджик пропонує і комерційні варіанти добудови бібліотеки...

Проте, чи не варто обрати такий шлях добудови: зарахувати бібліотечний довгобуд до... архітектурної спадщини, на збереження якої нині виділяють такі значні кошти? Безсумнівно, тоді оживе будівельний майданчик бібліотеки...

Олександра Кужель біля бібліотеки не була, вона тільки сказала журналістам, що «направила сюди людину, яка доповіла про великі купу сміття...» Насторожують й інші аргументи високопосадовця на користь аукціону. Мовляв, нині для добудови потрібно 17 мільйонів гривень. Мені цікаво, як могло так статися, що протягом трьох останніх місяців майже на 4 мільйони гривень зростає вартість добудови. І взагалі, хто і в який спосіб визначає істинну вартість добудови бібліотеки, адже, як бачимо, «мільйонами» просто маніпулюють. Чи не тому, щоб завести у безнадію будь-які наміри завершити довгобуд. Кому це вигідно?

Цікаво зауважити, якими аргументами Олександра Кужель підтверджує свою пропозицію: продати на аукціоні недобудоване приміщення бібліотеки. Бо це, мовляв, ще радянська будова. Олександра Володимирівна, очевидно, мала на увазі те, що будови радянських часів здійснювалися з неабияким розмахом і для нинішнього використання є надто затратними. А ще заступник міністра згадала про те, що в нинішніх сховищах бібліотеки є багато, тисячі старих радянських газетних підшивок, котрі також можуть і не «переїжджати».

Якщо наміри О.Кужель продати приміщення бібліотеки викликали заперечення, і автор цих рядків навіть звернувся до гості не «проштовхувати» в Києві її пропозиції, то деякі інші розмірковування Олександри Володимирівни, а саме ті, які стосувалися загальних економічних питань, привернули увагу. Наприклад, говорячи про те, хто, коли і як здобував початковий капітал і нині став багатим, О.Кужель зауважила, що треба приймати «амністію». Треба, аби під час цієї амністії багаті щось віддали – як борги перед державою, і надалі регулярно сплачували відповідні податки. Бо слід перестати спекулювати навколо теми: хто в минулому чесніше вкрав? Усі, хто став багатими людьми, чесніше за інших не крали! – підкреслила Олександра Володимирівна. Треба розпочати тотальний контроль над тим, як державні службовці використовують кошти. Декларування доходів нехай стане повсюдним, особливо треба вимагати цього від багатих. Щоб усі сплачували податки. Якщо у США до бізнесмена приходять податківці, це означає, що цьому підприємцеві «крапка», адже в цій країні податківці спочатку відстежують діяльність бізнесменів...

Олександра Кужель стала на захист єдиного податку, колись запровадженого саме з її подачі, критично відгукнулася на те, що, мовляв, ми зчиняємо галас навколо того, що створюються десятки і сотні тисяч робочих місць, але насправді загальна кількість безробітних у країні залишається майже незмінною...

А ще О.В.Кужель розповіла журналістам про робочу поїздку у Підволочиський район, де приємне враження на неї справили люди і природа.